

Værdierne forøges, saa det vil være rimeligst at sætte Skatten i Forbindelse dermed. Jeg vil bede det ærede Medlem anvende sin Skarpsindighed paa at give denne Skat den bedste Form, saa at den giver baade et positivt Udbytte — for ellers er der ikke meget ved den — og at den bliver fremkommelig og gennemførlig. Naar vi saa have set den paa dette Omraade, saa kan det være, vi kunne begynde at tænke paa den paa andre Omraader. Jeg tror dog ikke, denne Skat er saa givtig, at den vil række meget ud over, hvad der kan bruges til Havne og Jernbaner. Vi maa vel huske paa, at Grundværdierne ligge ikke her i Landet til behagelig Raadighed for den Magt, der ønsker at lægge Skat paa dem. De ere prioriterede. Deres Værdi er optagen. For saa vidt man ikke vil ødelægge enten dem, der have Prioriteter deri, eller dem, der ere Ejere af dem og have sat deres egne Penge deri, er det ikke store Sager, man til at begynde med kan tage til Statskassen af Grundværdierne. En Grundværdiskat kan maaske i Løbet af et Hundrede Aar eller nogle Hundrede Aar blive til noget under Forudsætning af, at Grundværdierne i Landet ere i en fortsat Fremvækst, og under Forudsætning af, at Samfundet er til Sinds efterhaanden langsomt at inkassere Væksten i Grundværdierne. Men naar vi i dette Øjeblik staa og skulle bruge $10\frac{3}{4}$ Mill. Kr., og saa faa Anvisning paa en Grundværdiskat, som der ikke er angivet de fjerneste Regler for af det ærede Medlem, saa siger jeg, at det er en Anvisning, der i dette Øjeblik betyder 0.

Med Hensyn til Kompensationsspørgsmaalet har jeg udtalt mig tilstrækkeligt ved 1ste Behandling. Jeg har sagt, at jeg kunde gaa med til en ukompenseret Nedgang paa 2 Mill. Kr., at jeg ikke kunde strække mig videre, og jeg fastholder dette. Jeg tror at turde sige, at i dette Øjeblik ikke nogen Finansminister her i Danmark turde tage Ansvaret for at gaa videre. Det kan være, at det ærede Medlem for Sakskøbing, hvis han stod paa min Plads, vilde stille Forslag om at gennemføre store, direkte Skatter og stille en Grundværdiskat op paa en hel Masse Millioner. Det kunde han gerne gøre — saa vidste han, at han ingen Toldlov fik, og saa var det forbi. Men naar man arbejder for at faa en Toldlov, og man risikerer, at ens Ord skulle indløses, saa turde neppe nogen Finansminister tage Ansvaret for at gaa videre. Der siges, at vi staa glimrende i det. Ja, vi staa saadan, at vi

have haft et eneste Statsregnskab med Overskud efter en lang Række af Aar, og det stiger straks Folk til Hovedet, naar man ser et Overskud paa 3 Mill. Kr., det kan man ikke taale. Men jeg mener, at vi kunne slaa koldt Vand i Blodet i den Anledning, for vi staa jo overfor ganske overordentlig store Udgifter. Københavns Personbanegaard, som jo ogsaa det ærede Medlem for Sønderving (R. Hansen) omtalte i Gaar, trækker hvert Aar 2 à 3 Millioner Kr. ud af Statskassen og vil vedblive dermed i endnu en Række af Aar. Nu bygge vi Kristiansborg Slot, og i Løbet af et Aars Tid kommer Tiendeaflysningen og tager $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i en Række af Aar. De Jernbaneforslag, der nu ere forelagte for det høje Ting, ville i 14 Aar koste halvtfjerde Mill. Kr. om Aaret. Jeg beder bemærket, at disse halvtfjerde Mill. Kr. ville være udover, hvad vi ere vant til at bevilge paa § 27 paa Finansloven. Jeg synes, at naar vi staa overfor saa store Udgifter, saa har jeg Ret til at sige, at ingen Finansminister, der kunde risikere, at han blev tagen paa Ordet, turde tage Ansvaret for at gaa mere ned paa de indirekte Afgifter i Øjeblikket end de 2 Mill. Kr. Jeg slutter mig derfor ganske til den højtærede Ordfører, naar han siger, at alene af den Grund, eller fordi det ærede Medlem foreslaar en Nedgang paa $10\frac{3}{4}$ Mill. Kr., for hvilke der faktisk ikke gives nogen Kompensation, er baade dette Forslag, som han stiller, og af samme Grund det Forslag, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) stiller, at betragte som Ønskesedler, ikke som praktiske Toldlovsforslag, ikke som Forhandlingsgrundlag, naar man staaar paa det Standpunkt, som jeg staaar paa, at jeg ønsker at faa gennemført en Toldlov.

Jeg har jo brugt det Ord ved Sagens første Behandling, at jeg gider ikke forelægge en Toldlov, som der ikke er Mulighed for — jeg sagde udtrykkelig: som der ikke er *Mulighed* for — at samle Højre og Venstre om, og jeg staaar ved det. Jeg mener, at naar vi staa med en 43 Aar gammel, ganske forældet Toldlov, som det er umuligt i Længden at administrere efter, er det det eneste forsvarlige Standpunkt, og jeg mener, at ganske særlig her, hvor, ja, jeg kan sige Halvdelen af de økonomiske Interesser her i Landet blive berørte deraf, her er det ikke forsvarligt at lægge sin Politik saaledes an, at man siger: Jeg ved, at det skal der kæmpes om maaske i 10 Aar her i Landet, og i disse 10 Aar skulle alle Erhverv føle sig